

NO SEMPRE  
HA DE  
MANAR...

# EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...LA JACA  
D'EN  
MARCH

Any IV - Núm. 149

Barcelona, 18 d'abril de 1934

Preu: 20 cèntims

## EL TUSSO NEGRE per al Sr. Al- varez Valdés

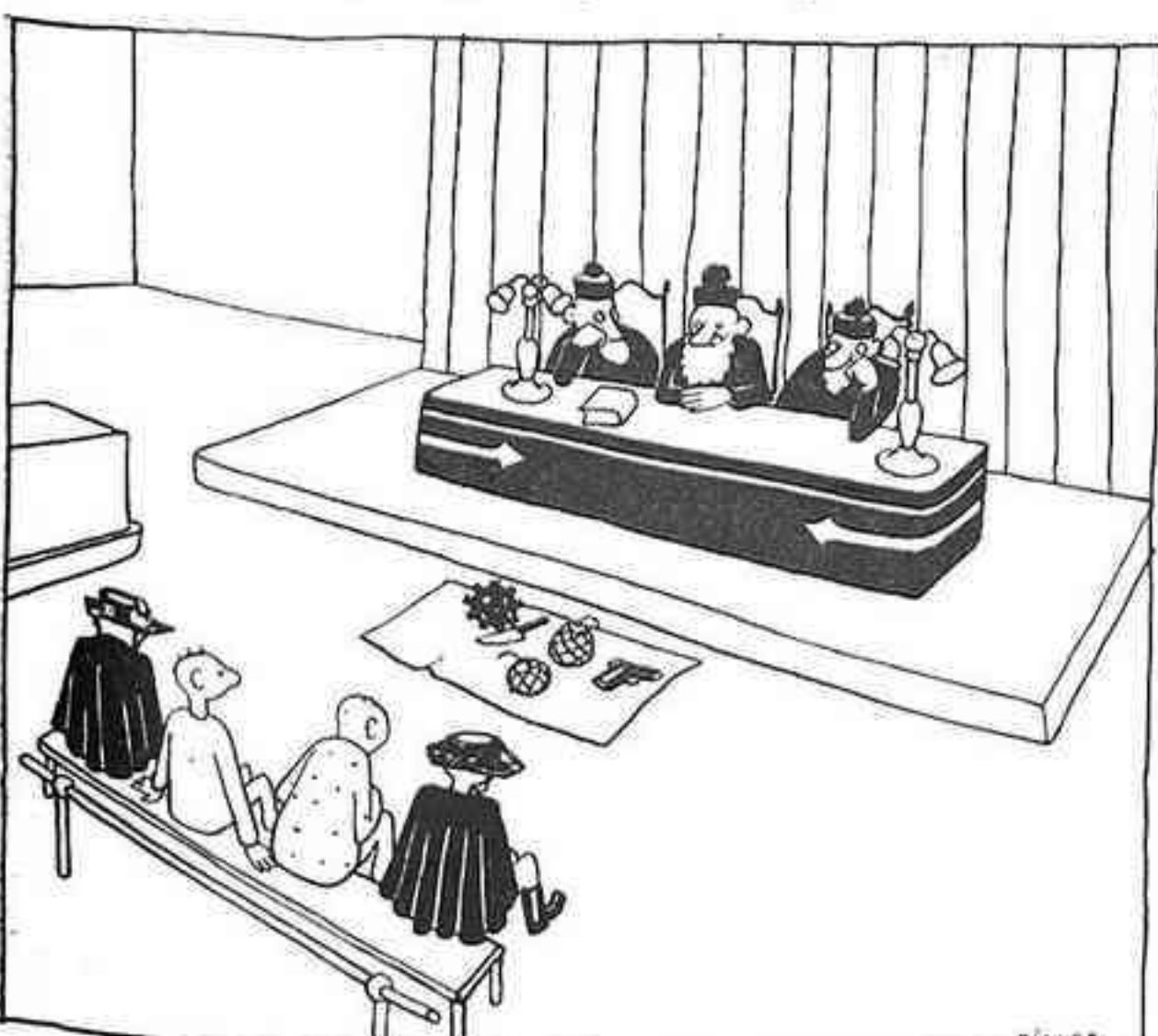
Com si una setmana de repòs ens hagués donat més forces i als sollicitants del nostre acreditat producte honorífic més ganes, avui ens trobem, després de la commemoració del tercer aniversari de la República, que el locutor de la Ràdio al Palau Nacional anunciava als bilboins com el tercer centinari, que podrien escollir qui vulguessin entre una cua de personatges.

Els nostres ideals de justícia, però, ens ordenen d'una manera imperativa que ens decantem, per decantar-nos del seu costat, del costat del ministre del ram, naturalment, de la República espanyola instaurada el 14 d'abril de 1931, a conseqüència de les eleccions del 12 del mateix mes del mateix any, fetes després d'una intensa campanya provocada per l'afusellament, ordenat pel govern Berenguer, dels capitans Galán i García Hernández, a Jaca, el 15 de desembre de l'any anterior, l'excel·lentíssim senyor Alvarez Valdés, que va pronunciar el dia 11, a la Cambra dels Diputats, les sa-

gramentals paraules: «Para mi mereció todo vituperio el movimiento insurreccional del 15 de diciembre de 1930, y la prueba de la falta de necesidad está en lo que ocurrió en los comicios el 12 de abril de 1931.»

Aquestes soles paraules ja serien suficients no ja per fer-lo creditar el Tussó senzill, sinó per donar-li drets indiscutibles al gran, al menys de Gran Butxara de l'Ordre, si aquests drets no vinguessin refermats per l'all concepte que segurament mereixia aquesta opinió al cap del Govern, que no devia ignorar-la en oferir-li la cartera de ministre d'una República que tenia com els seus més alts herois els màrtirs de Jaca i que després de pronunciar les paraules el convidava a un dinar, en el qual, segons digué el ministre d'Agricultura: «En el almuerzo que hemos tenido los ministros no se ha hablado para nada de política. Puede decirse que casi no hemos tenido tiempo de cambiar impresiones».

cosa que, almenys, vol dir que hi havia gana, cosa normal en el partit radical i els seus aliats, i que faria mereixedor del Tussó tot el ministeri, si el senyor Alvarez Valdés, amb una força d'atracció irresistible, no en reclamés l'exclusiva. Tingui-se'l per ben guanyat i que li faci bon profit. El seu cap polític senyor Melquíades Alvarez i el consogre d'aquest don Alexandre Lerroux poden estar orgullosos d'un genèra tan digne d'ells i tan aprofitat d'una República els herois de la qual repudia.



—No. Aquests no els deixarem anar... Els portarem a l'«Uruguai».



A IFNI  
El coronel. — Aquí voldria veure en Vachier!

## La veritat sobre el desembarcament a Ifni

Per tal d'orientar l'opinió sobre l'ocupació d'Ifni per les tropes espanyoles, hem visitat un cèlebre africanista el nom del qual ell mateix ens ha pregat que silenciéssim perquè, ens ha dit, aquestes declaracions no són la ressenya de cap banquet ni de cap enterrament, i podrien comprometre'l.

—Desde el estreno de El Duo de la Africana—ens ha dit aquesta personalitat—, puedo asegurar que España no ha tenido éxito mejor en tierras de Africa. La ocupación de Ifni era una operación indispensable para que sirviera de broche a la actuación del actual gobierno. Si mira usted la Enciclopedia Espasa, verá que Ifni es un territorio normal; limita al Norte, al Sud, al Este y al Oeste como cualquiera de las potencias más importantes, y dominaría una gran extensión de mar si no fuese que el mar domina una gran extensión de costa. En cambio, el cielo y el aire son purísimos, libres de humos y de miasmas, y las estrellas brillan por la noche en todo su esplendor.

«La tierra es fértil, ni que decir tiene, el agua abundante en el mar y el subsuelo rico en indicios de sospechas de presunciones de una gran riqueza minera que las compañías explotadoras, como su nombre indica, explotarían bajo los auspicios del gobierno español. El clima es dulce, cosa que hace suponer que en él se dará bien la caña de azúcar y sus habitantes celosos de su independencia, cosa que ha de hacerles simpáticos a los españoles, que también lo fuimos. Yo no he estado nunca porque mis estudios africanistas no me permiten viajar, pero no me cansaré nunca de recomendar su visita a personas más desocupadas.»

### EL QUE DIU EL CAP DEL GOVERN

Sortint d'aquesta interessant visita, el nostre reporter ha anat a veure el senyor Lerroux. L'ha trobat ocupadíssim en no fer-se solidari de les declaracions del senyor Alvarez Valdés.

—Me encuentra en un mal momento—li ha dit—; pero la cuestión de Ifni es para mí la niña de mis ojos. Gracias a esta ocupación España renueva la tradición de los gloriosos tiempos de su siglo de oro. Sólo una cosa me contraria ligeramente, y es que haya venido pasado el invierno. Pero los españoles comprenderán que nuestro deber es que cada día vuelva a ponerse un poco menos el sol en nuestros dominios y la ocupación de Ifni viene a poner sus granos de arena en esta labor constante de expansión que nos hemos impuesto.

### «Considero que el acierto mayor ha sido mandar al coronel Capa, cuya capacidad la índica ya bastante su nombre para que yo tenga necesidad de insistir en ella. Nada más le diré sino que desde que él está allí no ha ocurrido todavía ninguna catástrofe de Anoual. Los dos ayudadores muertos, ha sido simplemente una prueba para demostrar que no era simple casualidad el que no hubiera habido más, sino capacidad del coronel del mismo nombre y, por consiguiente, del Gobierno.»

—¿Qué piensan fer-hi?—  
—Ante todo, pacificar los espíritus y hacer llegar a aquellas remotas regiones el espíritu de la amnistía y los haberes de la clerecía, ganar para la República aquellos indígenas y para las compañías aquellas riquezas mineras.

—¿El terreny, és fèrtil?—  
(Continúa a la página 4, col. 2.)

### ENQUESTA AMUNT

## Com veieu la República?

Amb motiu del tercer aniversari de la proclamació de la República, ens hem permès visitar algunes personalitats rellevants per recollir-ne les opinions, tal com és moda fer per tot diari de gran tiratge que s'estimi.

Heus ací algunes de les respostes més característiques:

El senyor Cambó. — La República és forta, forta com una roca. Qui pensa en enderrocar-la? Quatre gats sense cap influència en el país i destijosos només d'especular amb les Chades.

El senyor Gassol. — Veig la República enterrada en una tomba flamejant amb la proa solcant les aigües tenebroses del desastre.

Mons. Lisboa. — La República es un ente en pleno esplendor. Esta es la República que nosotros los legitimistas habíamos soñado a falta de cosa peor. Son las tortas que a falta del pan que nos dará el advenimiento de nuestro rey Don Alfonso Carlos, q. D. g. Nada tan bello podía ofrecerle España como este ramillete que en lontananza ve desde su exilio.

El senyor Milà i Camps. — Com veig la República? Com el Saló de Sant Jordi: plena de records i de promeses. Preciosa.

El senyor Casanoves. — Pregunteu-ho a en Xuriguera; joestic per comptes.

El senyor Despujol. — Magnífica. Crec que de Capitania no han tret res. En fi, ho veurem en l'inventari.

El senyor Carles Pi i Sunyer. — Si per com la veig volem que us digui com no la veig, us diré que la veig sense veure-la; però si volem que us digui com la veig, us diré que, en realitat, no la veig, tot veient-la. Ho diré més clar: jo, en realitat, no es pot dir que la vegi ni que no la vegi; de veure-la, ja la veig, ja; però sembla com si no la veié. En fi; d'aquí uns dies us donaré una quartilla en la qual ho veureu més o menys clar que ara.

El senyor Joan Rubió Bellver. — Jo la veig com una restauració, ben gòtica, com la del palau de la Diputació que de manera tan impròpia anomenen ara de la Generalitat.

El marquès de les Ataluyuelas. — Don Alexandre diu que el senyor Gil Robles li diu que és magnífica. Jo també ho dic, i sóc pèrit en la matèria. A veure si a la fi podem tornar a aquells bons temps de la dictadura.

El senyor Joaquim Montaner. — Magnífica, home, magnífica! Em sembla una nova Exposició, miri el que li dic.

El senyor Rubí. — Veurà, a mi no em comprometi; un servidor és persona manada.

El senyor Batlle. — Jo també; els funcionaris tenim el cul llogat, i jo sóc funcionari i funciono, encara que tan poc com puc. Jo sóc com aquells tres micos en un sol: ni parlo, ni escolto, ni miro (prim), ni pinto res, encara que jo digui el contrari.

### UNA INSÍDIA DESMENTIDA

## Fa molt de temps que no s'escapen presos de l'«Uruguai»

Els nostres lectors hauran vist segurament amb alarma, encara que l'estat s'hagi acabat, amb quina perfidia els diaris van publicant un dia després de l'altre la notícia de la fugida d'un pres de l'«Uruguai».

Aquesta campanya, portada subrepticament pels enemics del règim i de l'autonomia de Catalunya, va donant ja els seus resultats, un dels menys importants dels quals són els perjudicis que ocasiona a la balança comercial amb aquella república sudamericana.

Nosaltres, durant tant de temps únics defensors de la veritat, de Catalunya, de la República, de l'Autonomia i del dret dels pobles a disposar d'ells mateixos, hem de sortir al pas d'aquestes insídies i d'aquestes calúmies i posar les coses al seu lloc, els punts sobre les is i unes mans sobre les altres.

S'ha parlat massa dels presos de l'«Uruguai», i fins la Solé n'ha fet una arma que esgrimeix alevosament tan prompte surt al carrer, i cal dir que de presos a l'«Uruguai» no n'hi queda cap des de que se n'escapà el darrer. El que hi ha és que un d'ells, i no pas precisament aquest darrer, encarrinyat amb el règim del vaixell, hi va de tant en tant a prendre-hi cafè i a recollir objectes diversos que s'hi havia deixat o que, durant la seva estada, li havien cridat l'atenció.

Es natural que, a la sortida, les persones de bona fe el prenguin per un pres que s'escapa. Però el que ja no és tan natural és que els diaris, amb tota la mala fe, ho publiquin fent-se'n eco com si no hi haguessin altres afers més importants de què ocupar-se, com és ara, per exemple, la fugida dels diputats de la Lliga del Parlament català.

Quan el corresponsal de La Vanguardia va anar a veure el senyor Maura per tal de preguntar-li la seva opinió sobre com veia la República en el seu tercer aniversari, el cap dels conservadors fou ràpid i enèrgic.

—Como veo la República? Al carajo!

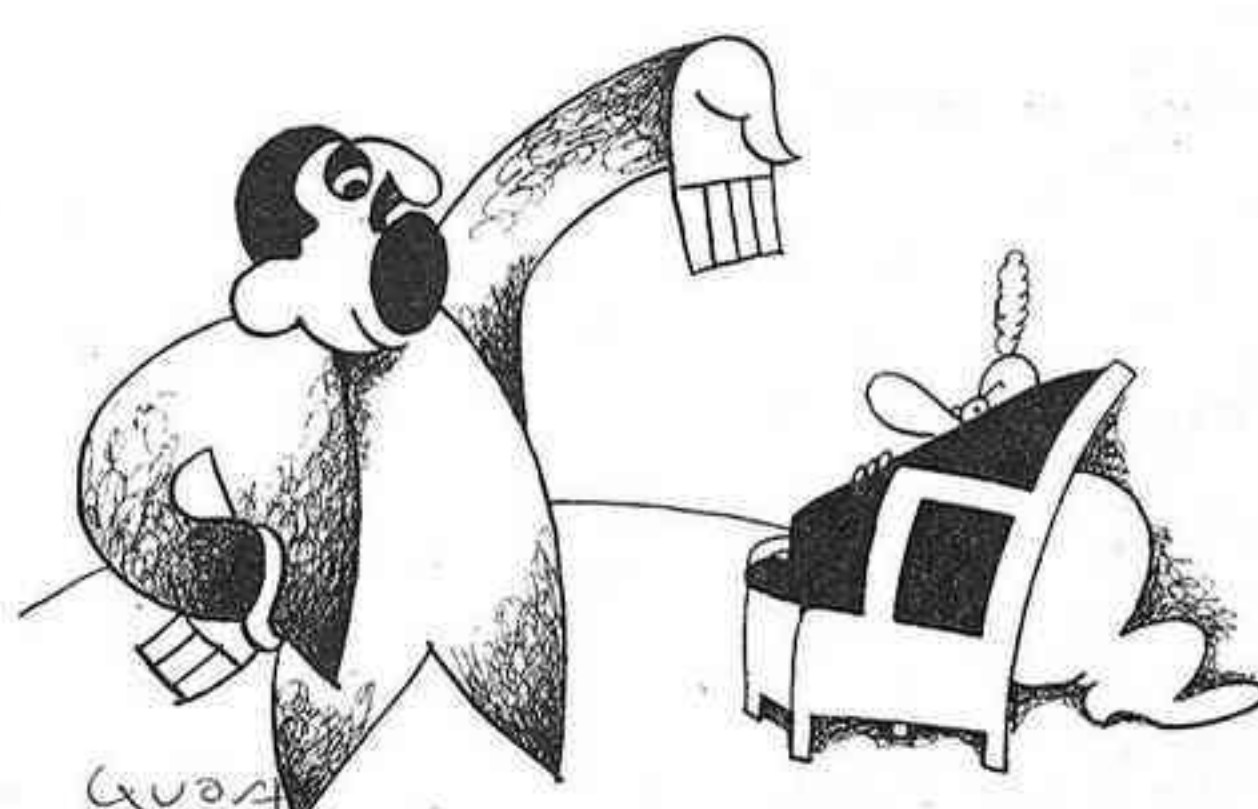
—Home, veurà: això no ho podem escriure.

—Pues es como yo la veo: al carajo!

No hi hagué manera de treure'l d'aquí, i el redactor hagué d'interpretar aquesta manera de veure amb paraules més fines.

## Miguel Maura no pot col·laborar a «La Vanguardia»

—Però, vostè creu que Galán i García Hernández...  
—Yo no creo nada. Galán y García Hernández estaban fusilados cuando se proclamó la República.



Lerroux. — Com voleu que surti, si sento aquests marra-maures?

### UNA SOLUCIO LERROUXISTA

## La placa dels màrtirs de Jaca serà tapada a gust dels diputats

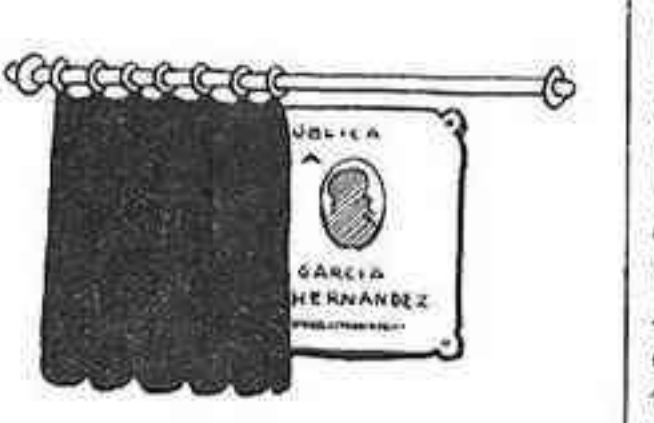
Madrid, 14. — Amb motiu de les festes del tercer aniversari de la República, hem volgut saber l'opinió del cap del Govern sobre l'incident provocat pel ministre de Justícia senyor Alvarez Valdés.



Hem trobat el senyor Lerroux molt reservat. Al cap d'una estona de callar ens ha dit:

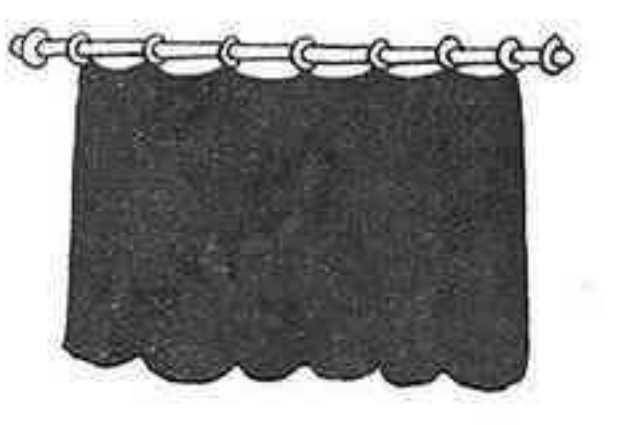
—Ya puede usted ver por mi silencio que yo estoy donde estaba. En mi vida política he llamado muchas veces y no quiero que se pueda decir que cuando he tenido en mis manos el Poder he cambiado, como esos políticos tipo Moret del tiempo de la Monarquía.

—Però, vostè creu que Galán i García Hernández...  
—Yo no creo nada. Galán y García Hernández estaban fusilados cuando se proclamó la República.



No hay que involucrar las cuestiones; esas son ganas de poner dificultades al Gobierno y estoy dispuesto a no tolerarlo. No fueron Galán y García Hernández quienes proclamaron la República, sino nosotros, y entre nosotros, yo, y quien no está contra mí, no está

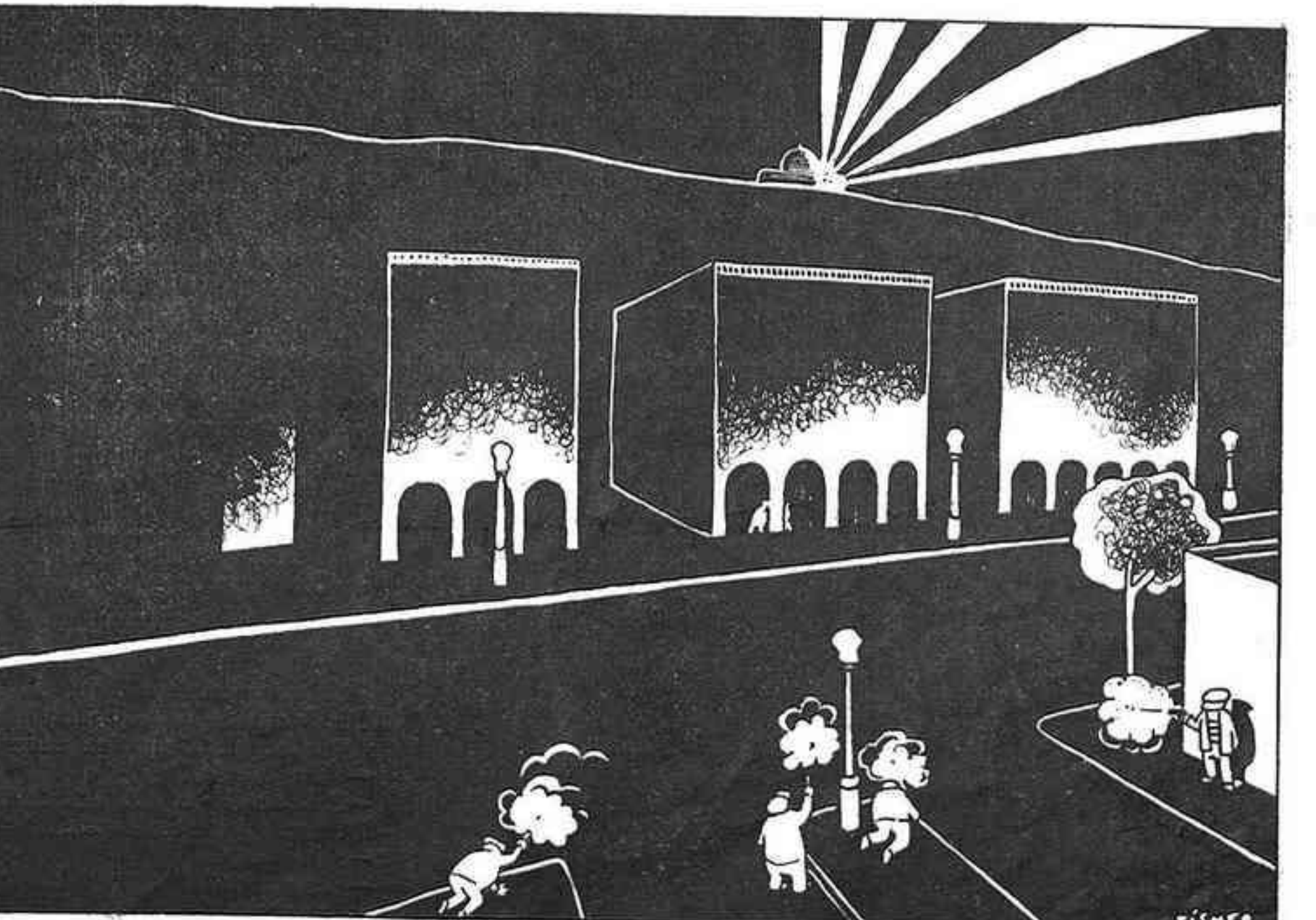
contra la República, aunque lo esté. ¿Está claro esto? Nosotros gobernamos, y si las Cortes son de derecha, nosotros gobernamos hacia la derecha, y si las derechas no encuentran bien el gesto de Galán y García Hernández, por algo será. Nosotros no queremos gobernar contra el mandato de la mayoría, pero queremos gobernar y por esto hemos decidido que, para que todo el mundo esté contento, sea puesto un cortinaje al lado izquierdo de la placa conmemorativa de los héroes de Jaca. De este modo nadie se sentirá cohibido ante ellos, y cuando un diputado de izquierda vaya a hablar podrá descubrirla, mientras que diputados y ministros de derecha podrán cubrirla más o



menos según sea el grado de su republicanismo. Cada cual tirará de la cortina según sus ideales. Nosotros, una vez tirada, la levantaremos, como tenemos por costumbre. Cuando el partido radical haya atraído a la República todos los sectores de la Cámara, para no herir susceptibilidades ni evocar recuerdos, la placa será retirada. Para eso van a empezar inmediatamente las obras que han de hacerla de quita y pon, y para entonces tenemos ya preparada otra dedicada a los héroes del 10 de agosto.

—Ah, sí, els pobres soldats de la Remunta.

—¡Hombre! ¡De ningún modo! Yo hablo de los héroes y no de las víctimas.



14 D'ABRIL, AL PARALLEL  
Les festes de Primavera del comunismo libertario

“Los que...”

Encapçalada amb el suggestiu títol «Los que viajan», La Noche publica de tant en tant (una o dues vegades per setmana), notícies com aquesta:

Procedente de Madrid ha llegado en el expreso de esta mañana, el subsecretario de la Marina civil don Juan Pich y Pon.

Per tal de donar una mica d'amentat i fer més viva la secció, a voltes la notícia varia radicalment:

Los que viajan: En el expreso salió para la capital de la República, el subsecretario de la Marina civil don Juan Pich y Pon.

Pel que es veu, l'enciclopèdic ignorant redactor de la susdita secció, deu considerar que el títol és tot una troballa i no admet transcendents variacions. Per això dis-sabte, amb motiu de la mort del germà del President de la Generalitat, el títol apareixia lleugerament canviat: Los que mueren.

Per la nostra banda, proposem encara una altra variació: Los que viven!

Tota aquesta nova denominació, podria començar parlant del doctor J. A. (ah!) Trabal. No hi hauria tampoc inconvenient, perquè immediatament després, però no abans, s'hi posés ell mateix. Trobem que li escaria.

.....



Pérez Madrigal no demostrà que era un humorista fins que ingressà al partit radical.

.....

El senyor Pellicena s'ha empenyat al Mont de Pietat de Madrid.

.....

El senyor Alvarez Valdés ha fet el millor número de les festes de Comemoració de la República.

.....

L'auto fantasma s'ha retirat a la vida privada.

.....

No és que tots els de la Fai siguin atracadors: és que tots els atracadors són de la Fai.

.....

Diu Renovación que Lerroix ha rebut 50.000 targetes de catalans. Mai ens hauríem cregut que hi hagués tants sastres a Catalunya.

.....

Pel Paral·lel, Marguerida Carbajal passa al Principal Palace, de la Rambla.

.....

Ja s'hi va acostant, ja s'hi va acostant...

.....

Per celebrar el 14 d'abril, el senyor Companys ha escusat de dos pans el mocador que li desbordava de la butxaca de l'americana.

.....

Stavisky pagava els ministres amb mitjons Moltfort's.

.....

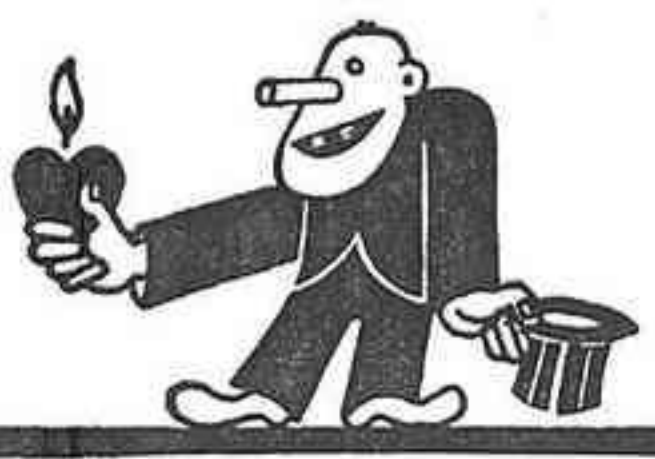
Els diaris han agafat per costum, quan els manca original o anuncis, publicar de recurs l'esquela del senyor Mansana.

.....

NO TOSSIU Preneu Pastilles KLAM Tres rals caps La primera us convencerà

XOCOLATES Amatller SON ELS MILLORS

amb el cor a la mà



EL SENYOR DOMENEC PALLAROLA HA POSAT BOTIGA

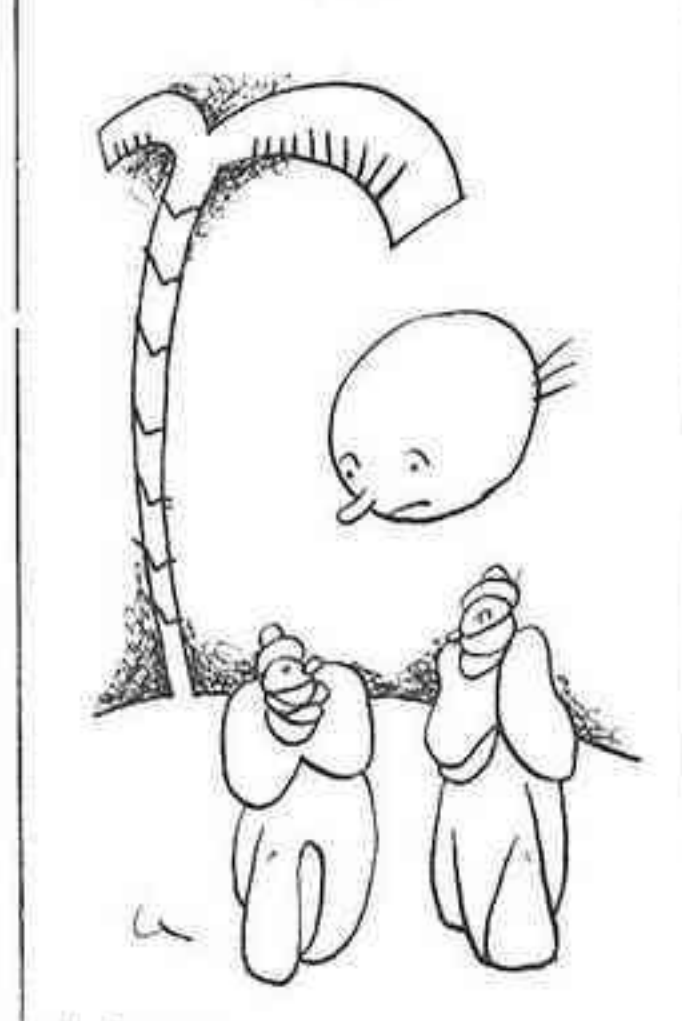
Estava previst. Després d'haver organitzat tants festivals i balls de la modista, de la mecanògrafa i de la dependenta, en Pallarola s'havia de decidir a donar-se d'alta de contribució com a organitzador-especialista en el ram de la disbaixa ben enraonada.

En haver-se donat d'alta, l'home va creure que ja es podia llançar a les grans empreses, i amb aquest convenciment, organitzà el ball de «miss» Primavera. I tot seguit se li va ocórrer la gran pensada. Repartir milers d'invitacions de senyora i no donar-ne ni una de mascle; així aquests, per entrar, pagarien cinc pesetes tan contents. El càlcul li va fallar, tota vegada que el ball de la Primavera era constituït per senyores soles i algun regidor escadusser.

En aquest ball s'havia d'eleger «miss» Primavera, i va cercar la complicitat d'en Ventalló, de l'Andreu A. Artis, d'en Viladomat, d'en Massip i d'en Puigdomènec. Aquests senyors, després d'una paròdia d'exposició de belleses, elegiren sis senyoretetes per a formar la cort d'honor de la reina de la festa. L'astorament del jurat però, fou gran, quan varen veure pujar a l'estrada a sis senyoretetes que ells no havien elegit ni en broma.

Naturalment, el públic esbronzà el jurat, i el pobre Ventalló i companys màrtirs s'hagueren de fer acompanyar a casa i ara es deixen tots la barba.

.....



A IFNI: —Ha estat un cas com un Capaz!

.....

QUIN ROMANTIC!

El conservador del Museu d'Art Modern de Barcelona, senyor Esteve Batlle, neda com una tonyina de les més acreditades. Les seves habilitats nataotòries foren exercitades d'una manera convincent durant els temps de la Dictadura, en els quals va exercir l'honorífic i altíssim càrrec de raspallador de les opulentes esquesmes dels dictadors barcelonins.

Però, tot just fou proclamada la República, va sentir com se li despetava al fons del seu cor puríssim i angelical una fervor republicana de les més abrandades. Aquesta fervor li féu pintar el cèlebre quadro de la plaça de la República, que actualment—amb motiu de les festes del tercer aniversari—té exposat en un aparador d'un establiment del carrer de Pelayo.

Però la celebració, per a ell, no era prou completa amb aquesta exhibició. El senyor Batlle es va donar pressa de pintar un altre quadro, tan bo com l'anterior—exposat, aquests, en un aparador del carrer de Fiveller—, que representa la «tomba flamejant», que ens diu que és inspirat en els versos de Ventura Gassol. Hi ha la tomba de Francesc Macià amb tot de gent compungida dipositant-hi flors, en Companys, en Gassol i altres personalitats.

Què havia passat? Doncs molt senzill: Que en una de les primeres reunions va produir-se la ruptura i els elements afectes a la Unió Socialista de Catalunya abandonaren en massa el Congrés.

Un èxit del secretari senyor Largo Caballero!

Talment, una organització del també secretari i senyor Cambó.

EL DE SEMPRE

En abandonar els elements de la Unió Socialista de Catalunya el Congrés Regional, algú va cridar: —Viva España! —Eso también lo grita Albiñana! —li respongueren en castellà. —Separatista! —Albiñanista! —Separatista! —Albiñanista! —Separatista! Etc., etc., etc.

L'oro, el moro i l'ocupació d'Ifni



En Lerroix, del país moro diu que en treurem un gran pico i que a Ifni, com un toro vol embestir trico-trico.

A Ifni, el nostre decoro colonial — ho especifico — guanyarà l'oro i el moro igual que allà a Puerto Rico.

El senyó Abello, que és Rico, no ho tindrà pas a desdoro; ell sols diu que tanca el pico perquè el molt xerrar ja l'loro.

Així és que justifico la invasió del país moro si algú pica, jo bé pica, i si ploren, també ploro.

Ja no vol cantà en el coro, perquè pensa: no m'hi fico i si de fàstic m'hi moro, més encara em sacrifico.

El que cal és que si un lloro compromet, obrint el pico, no trobi ningú de coro i que li donguin el mico.

Jo el que vull és que si un mico ens surt per darrera el foro, pels meus dintres notifico: no t'emboliquis, Teodoro!

Perquè mai — ho testifico — ni allà on brega el traïdor moro, ni al Gran Chaco, ni a Tampico, sofrivem mai cap desdoro.

Perquè el que és és que hi ha un coro de ganuts que obren el pico que volen l'oro i el moro i que enyoren Puerto Rico.

Perquè l'himne més sonor del nostre orgull que en el pico més alt del País del Oro sona com la veu d'en Vico,

Perquè, pobrets, amb el mico de l'Azaña, que deploro, pel qual gemo i somico amb el partit tot a coro,

Es el que diu que el decoro d'Espanya, com jo ho publico, exigeix que contra el moro llutem sempre trico-trico.

Es quedaren com un lloro al qual li han lligat el pico, sense poder menjar moro, sense poder fer el rico!

I el país, més val que el pico no obri mai, com jo li ho imploro, perquè, discret no ho publico, però ho dic per al meu foro:

Per això és que jo m'explico que ens en anem cap al moro — diu que deia el senyor Rico Abello, amb posat de toro —.

El que cal és que aquell coro de ganuts que obren el pico, arpleguem oro i moro i no enyorin Puerto Rico.

L'abrandament patriòtic, però, del senyor Batlle no té res a veure amb la pintura, amb l'estètica ni amb res que s'hi assembli—ni tampoc amb el patriotisme, si s'ha de dir tot.

«ANDANTE MAESTOSO. LARGO»

La organització central de la U. G. T. va voler rodejar el simulacre de Congreso regional, que va celebrar la setmana passada al cinema Walkiria, d'una gran pompa. Va començar enviant-hi (llegegi's enviant s'hi) l'ex-ministre del Treball senyor Largo Caballero, al qual acompanyaven els 17 (disset) secretaris dels Comitès d'Indústria de l'organització.

Ara que tot i la tramesa del senyor Largo Caballero i del seu considerable estol de secretaris, les coses no rutllaren tan fines com hauria estat de desitjar. La colonització dels socialistes catalans per part del nou coronel Capaz i les seves tropes fou tan laboriosa i va acabar tan malament, que els socialistes madrilenys podrien haver-se estalviat el tren especial.

Què havia passat? Doncs molt senzill: Que en una de les primeres reunions va produir-se la ruptura i els elements afectes a la Unió Socialista de Catalunya abandonaren en massa el Congrés.

Un èxit del secretari senyor Largo Caballero!

Talment, una organització del també secretari i senyor Cambó.

EL DE SEMPRE

En abandonar els elements de la Unió Socialista de Catalunya el Congrés Regional, algú va cridar: —Viva España! —Eso también lo grita Albiñana! —li respongueren en castellà. —Separatista! —Albiñanista! —Separatista! —Albiñanista! —Separatista! Etc., etc., etc.

Restaurant Sol y Sombra CUBERTS A 3 Pts. OBERT DIA I NIT CARR. NOU DE LA RAMBLA (AVANS CORRE D'AJALTO) 12-11

FULLA CANIGÓ La millor, més suau i més benlleta FABRICADA A CATALUNYA Es ven a totes les Perfumeries, Garnieries i Estancs no fulles Canigó: UNA PESSETA

BASAR X - Plaça Catalunya, 4 regala una fulla «Canigó» a la presentació d'aquest anunci.

Mercat d'ocasions Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIÓ Corts, 414 - Telèfon 30422

POBRETS...!

A dir veritat, però, la tònica del Congrés va assenyalar-la el senyor Largo Caballero. L'ex-ministre del Treball, amb el parell de tombs que va donar per la Rambla en taxi, va tenir-ne prou per adonar-se'n d'un sens fi de coses, interessantíssimes totes.

Enlloc d'Espanya—va dir—, els obrers són tan estretament vigilats com a Barcelona, i no vull parlar-vos del mal efecte que m'ha fet el veure la guàrdia d'assalt amb tercerola...

—Si, sí, parlu-ne—van fer uns calets—. Però no ho aconseguireu.

TALL PARISENC

La totalitat del cens de la Unió Socialista de Catalunya va reunir-se diumenge a l'entorn d'una taula del café de la Rambla, per tal de celebrar un canvi d'impressions i parlar malament del senyor Largo Caballero.

—Sense nosaltres, ja estan ben fumuts—deia un.

—Els queda l'albiñanista—li respongueren.

—I ell.

—Ell, és el macquereau de la U. G. T....

—Un vividor.

—Qualsevol dia proposarà la substitució de la falç i el martell de la nostra bandera, per un bomb i una ploma de paó.

—I s'hi farà retratar.

SEMPRE S'EXAGERA

Amb motiu de l'estada de les Miss Catalanes a la Generalitat, qui més qui menys va aprofitar l'avinentesa de poder parlar amb les aspirants a Miss Europa.

Uns quants plagues, admirats de la picaresca gràcia de Miss Districte VI, l'atabalaren a preguntes.

—Qui és aquest senyor?—preguntà intrigada la Miss.

El senyor Galés fou l'encarregat de respondre:

—Un catedràtic molt savi, però que si ara entrés a aquesta Cambra, tots vostès guanyarien un mil per u.

—Tan lleig és?—preguntà encara, no acabant de creure-s'ho.

—Molt més—digué—. I encara em quedo curt.

Aquell dia mateix la Miss va conèixer el doctor Serra-Hunter. Per això s'apressà a dir:

—Trobo que no n'hi ha per tant...

INCONSEQÜENCIA

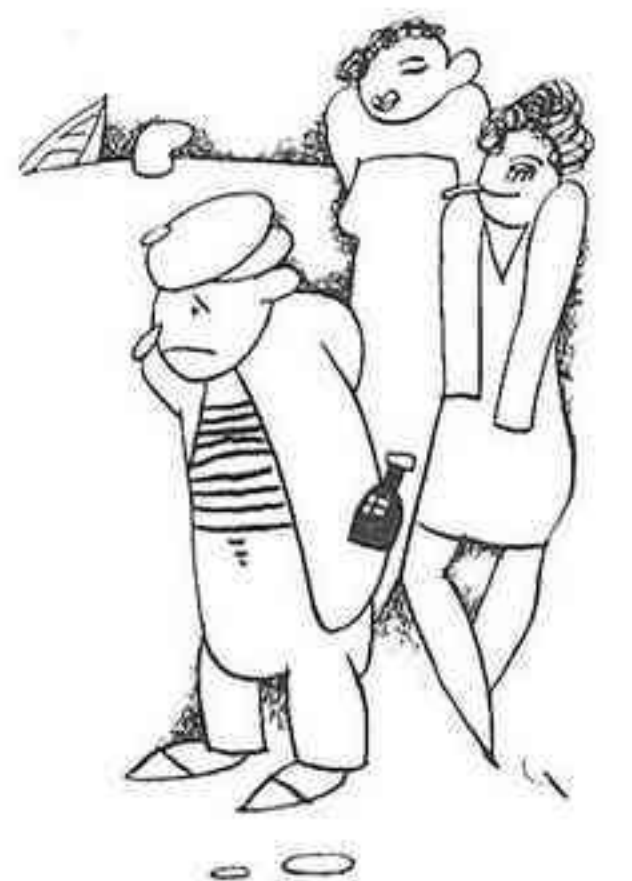
El xicot de la senyoreta Arquer, Miss Districte VIII, va oposar-se rodonament a que aquesta prengués part al concurs. Però com que no reeixí en la seva prohibició, renyiren.

Per això és singularment difícil la situació del diminut periodista senyor Lladó i Fogueres, amic de la jove ex-parella, al qual el xicot explica sovint les seves cues.

Lladó, per complaure les dues parts litigants, condemna, quan parla amb el jovincell, l'atrevida gosadia de la noia; la qual cosa, però, no ha estat obstacle perquè a pres de la ex-promesa l'anés a recomanar als membres del Jurat un a un.

Ara que no li va valdre per res, perquè la senyoreta Arquer fou vençuda per 365 punts contra 355.

.....



UN POBRE DIABLE

—Ni tan sols s'ha escapat mai de l'Uruguai...

.....

MALPENSATS!

A la sala de periodistes de la Generalitat no hi ha ni un sol telèfon directe.

Hi ha únicament una derivació (que gairebé sempre està espallada o que quan va bé, la telefonista no respon o diu que no té línia), la qual, com és de suposar, no serveix absolutament de res.

—Demà tindrèu telèfon!—hom acostuma a dir als periodistes sempre que se'n quixen.

Aquest demà, però, no arriba mai.

Finalment, s'ha donat a entendre que si hom no insalla un telèfon directe, és perquè es tem que se'n faci ús indegut celebrant conferències amb l'estranger per compte de la Generalitat.

—Uí, uí!—va fer en saber-ho un periodista—. Així vós creieu que si Guttenberg hagués presentit La Humanitat, hagués renunciat a inventar la impremta?

Llàgrimes de cocodril

A conseqüència d'un solt aparegut a la premsa, al·lusiu a les activitats de les telefonistes generalitatàries, els telèfons del Palau van funcionar normalment durant uns quants dies.

Després, però, la cosa tornà a empitjorar-se, i al cap de quatre dies ningú no es recordava de res.

Comentant-ho, uns periodistes començaren a rondinar:

—Això no pot anar! Ja hi tornem a ésser!

—No tant, no sigueu pessimista! Ahir, com que per ésser dilluns no hi havia diaris, em fou possible telefonar.

—Aquestes noies s'han esmenat—va fer, patriarcal, un altre—. Jo vaig trucar l'altre dia a la una de la matinada i em posaren ràpidament en comunicació.

Pel que es veu, l'ingenu comentarista ignora que el servei telefònic de nit està exent de telefonistes i assegurat únicament per dos ordenances.

Tot és començar. Una petita empeneta més, i les xerrotejadors dametes podran dedicar-se plenament al pacífic esport de fer mitja.

Si no és així, renequem de Marconi!

.....

La tauromàquia i la pluja

L'altre diumenge, per mor de la pluja, l'import del taquillaatge recaptat en la cursa de braus que forma part del programa de les festes de Primavera, fou més aviat fluix.

—Balanya — hom va dir al popular empresari — em sembla que per aquesta vegada hi perdreu diners.

—No pas jo — respongué —; això l'Ajuntament.

Una vegada que el nostre municipi s'atreveix a fer d'empresari de curses de braus, plou i hi perd diners!

Si almenys només hagués succeït el primer!

.....

El que decidí Mr. King a donar el cop

En la nostra informació sobre la colonització anglesa de Catalunya publicada dies passats, els nostres lectors hi hauran trobat algunes llacunes difícilment imputables a deficiències del servei de Telègrafs. Es per això que, no convençuts sobre les raons de l'ocupació anglesa, hem anat a veure una personalitat de la colònia britànica que ens ha pregat que no enéssim el seu nom.

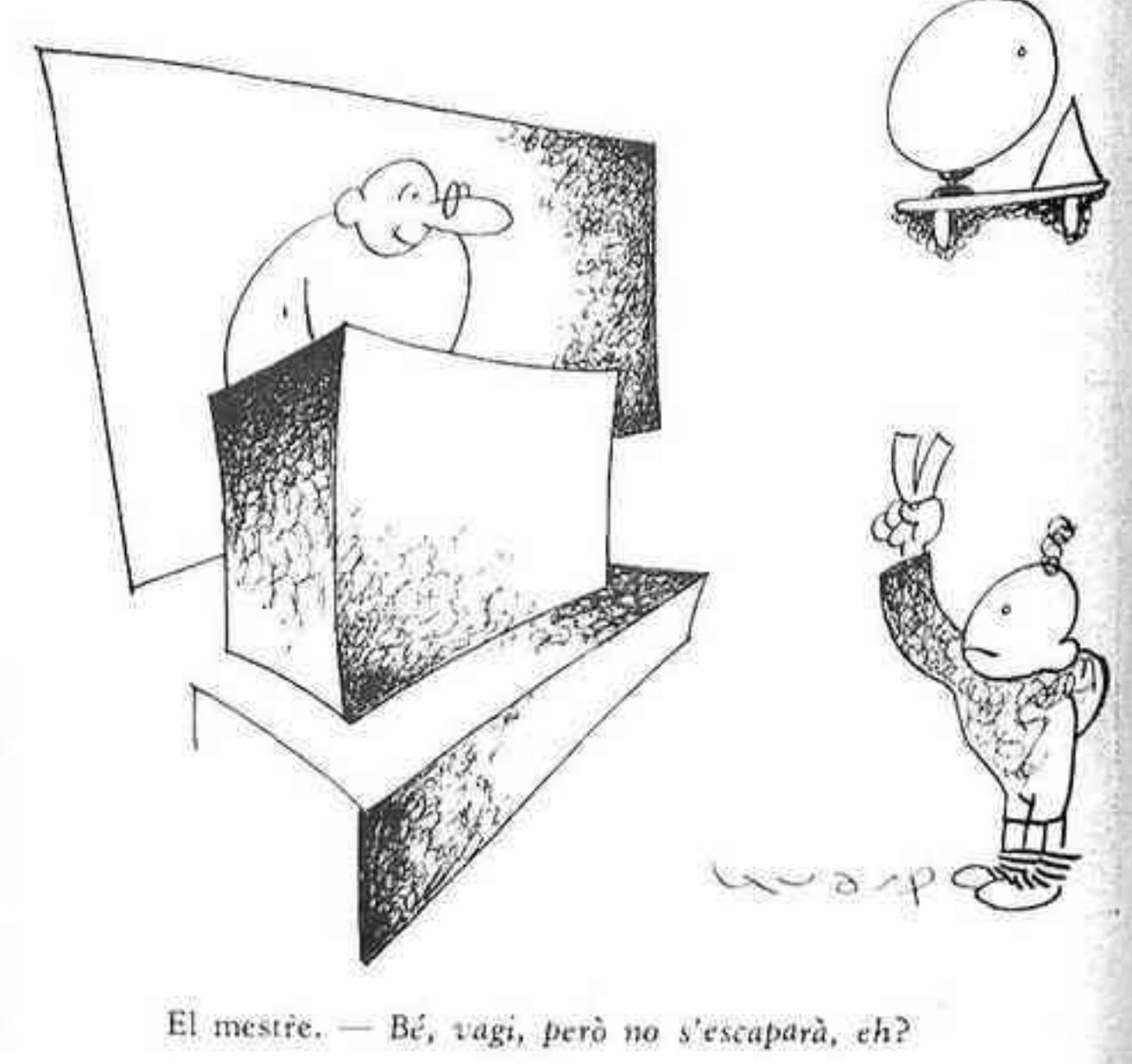
Mr. Smith Jones, després d'ofereir-nos un whisky ens ha declarat que la decisió del consol havia estat presa després de sentir a dir que pels catalans tots els sastres són anglesos.

Mr. King aleshores diu que digué:

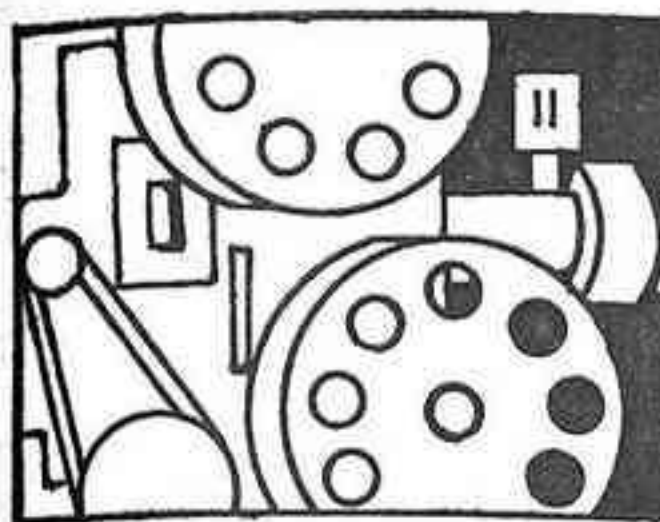
—Si pels catalans tots els sastres són anglesos, no els vindrà d'un pam que ho sigui Catalunya. I donà el cop.

MOKA La marca del bon café Sense glucosa, ni xicoira, ni sucre Torrades cada 15 minuts Venda a pes i degustació: RAMBLA ESTUDIS, 8

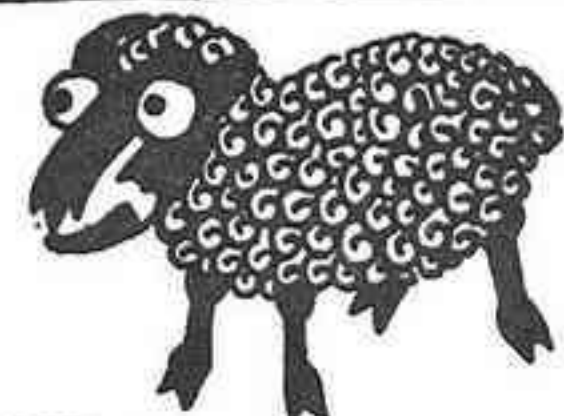
LA REGLA SUSPESA tornará rápidamente i sense perill amb PERLES FEMI Verdadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especifica. Es tramet per correu certificat enviant el seu import de ptes. 14'50, al concessionari BASTARD, carrer de la Princesa, número 13 - BARCELONA



El mestre. — Bé, vagi, però no s'escaparà, eh?



# El Be a les foscaules



## LES ESTRENES

Des de que Joan de Landa va intentar fugir a El Presidio sense aconseguir-ho, ja ho vàrem dir: «Aquest pres no parará fins sortir-se amb la seva». I, efectivament, no va poder fugir del Fèmina, però ara s'escapa tres cops cada dia del Fantasio.

Es clar que no se'n escapa amb la gràcia d'un Bruno o d'un simple passatger de l'Uruguai, perquè aquests són inimitables (val a dir que en Landa no és a ella a qui vol imitar, sinó a Wallace Beery, que també és inimitable), però ho fa tan bé com qualsevol actor espanyol que s'escapés de presidial el dia que hi hagués justícia al món.

### CAPITOL

LA MÉS ALTA CREACIÓ DE



**Robert Young**  
**Maureen O'Sullivan**

Director: Mervyn Le Roy

Joan de Landa ha demostrat, amb el seu film, que fent exactament la mateixa cara i els mateixos gestos es podria ésser actor dramàtic o actor còmic perquè tot depèn de l'argument i, sobretot, del públic. En *Se ha fugado un preso*, el veiem fugint, però no veiem com s'ho fa

### COLISEUM

Avui, doble programa garantitzat

### sobrenatural

Inquietant narració sobre els misteris del més enllà



Un torrent de divertides peripècies

Son dos films PARAMOUNT

per fugir encara que el faci fugir la seva filla o sigui Rosita Díaz, que tampoc se sap com s'ho fa per lligar el guàrdia. D'aquesta manera el director i l'autor s'estalvien molta feina i, amb la sonorització de l'Orpheu, l'autor pot fer dir als actors totes les bajanades que li sembli perquè cap d'elles no arribarà al públic.

Un film que conquista el lloc d'honor per al cine francès.

(«La Vanguardia» 14-4-34)

### COLECCION DE FILMOPHONO

**RAIMU** y **MARIE GLORY**

**CARLOMAGNO**

DIRIGIDA PERE COLOMBIERA

CON **LEON BELLIÈRES** i **LUCIEN RAROUX**

Amb un director general i quatre estrelles en llur màxima creació

Tots els dies, gran èxit al

### METROPOL

En començar el film no hi ha cap rètol. Surt Joan de Landa davant d'un micròfon de ràdio i anuncia el títol, els actors, el director, etcètera. El procediment és original; però trobem que en serà més i el públic hi guanyaria, si el film fos «hablado en español, con títulos en español». El que hi perdria, en tot cas, seria el senyor Jardiel Ponceña, que hauria hagut d'escriure el diàleg.

I no obstant tot el que hem dit, *Se ha fugado un preso*, és, potser, el primer film espanyol en el qual el públic no s'hi avorreix íntegrament perquè té argument, els extras ho fan bé i Rosita Díaz no té por de fer-se mal ni d'ensenyar les cames. Quan no ens dongui vergonya d'ensenyar els ulls, es pot dir que ho farà quasi bé del tot. En canvi, Ricardo Núñez, es veu que encara té prejudicis i es dona de menys de que es pensin que és un actor. Pot estar ben tranquil, però, perquè no hi haurà ningú que li prengui.

Al Tivoli fan també un film espanyol, però podríem dir creat a Amèrica. Es titula *La ciudad de cartón*, perquè en ell tot és de cartó: la ciutat i els actors. Perquè es vegi més, Martínez Sierra, que és l'autor, hi ha fet sortir, com a contrast, Caterina Bärceña. A l'inrevés, però, de les altres obres de Martínez Sierra, aquesta no ha estat inspirada per la Bärceña, sinó pels actors espanyols que pullulen per Hollywood i que de tant en tant la Fox fa treballar una mica per veure si amb el que els paga (no amb el que es guanyen), marxen d'una vegada cap a Espanya. Però no en pot sortir i tenim notícies que està desesperada. L'acompanyem en el sentiment però celebrem l'actitud dels Perellons de Segorola, els Josés Crespos i tutti quanti. Almenys la producció nacional es veu lliure de Perellons i de Crespos encara que per això no se'n vegi de menys crespes.

L'argument és per explicar-nos de quina manera una pobra dona, muller d'un pagès, es veu convertida en estrella de cinema gràcies a un accident de ferrocarril que la deixa tota, a una estrella que s'hi assembla i desapareix i a l'estupidesa del món cinematogràfic. El públic, tot això ho accepta i riu; però el que ja no pot acceptar és que al final el que arriba a estrella sigui el marit de l'estrella, que és Antonio Moreno. Martínez Sierra n'ha fet un gra massa amb aquest acabament.

A la mateixa sessió del Tivoli fan un film bo titulat *Krakatoa*. El Krakatoa, com el seu nom indica, és un volcà i, per presentar-nos-el, veiem abans tota la família volcànica en les seves diverses activitats. Si aquest film hagués anat al concurs de cinema amateur de l'Associació de Cinema Amateur com el seu nom indica o del Centre Excursionista de Catalunya, com el seu nom no indica, segurament hauria guanyat el premi de films familiars (i, entre parèntesis, tots els altres). Quan ja sembla que en ram de volcans no ens poden donar res de nou, ens ofereixen el Krakatoa i el públic ha de reconèixer que si en necessités un no en voldria d'altre. D'aquest volcà ens en presenten tota la història amb els sorolls de la darrera erupció i els del *speaker*, que són els únics que hi sobren. Malgrat això, el film és magnífic. A conseqüència d'ell sembla que la Cambra de la Propietat Urbana i del senyor Pich, està disposada a rebaixar els lloguers perquè ha vist que en aquest món la propietat no és res, ni tan sols un robatori, mentre hi hagi volcans.

La setmana passada dèiem que l'homenatge a Walt Disney que farien a l'Actualidades, seria el millor de les Festes de Primavera i no ens enganyàrem. Aquest programa ens ha fet comprendre a l'últim el per què d'aquell vestíbul immens de l'antic Pathé. L'hi varen fer perquè la gent s'hi pogués esperar per veure els films de dibuixos. Després d'aquesta setmana les empreses comprendran potser que aquests films són alguna cosa més del que elles es pensaven.

Per fer una mala jugada a Joan de Landa, la Metro, trobant-se que no podia treure encara del programa de l'Urquinoana *La Reina Cristina de Suècia*, veient que al Fan-



LA SOGRA ES DEIXA RETRATAR

—A veure, faci cinc passes enrera...

**FEMINA** PASSEIG DE GRÀCIA, 23  
Teléfono 13352



L'ÈXIT DE LA TEMPORADA

*Francisquita*

Primera producció nacional de Ibérica Films, S. A.

tàtio feien *Se ha fugado un preso*, s'ha afanyat a donar al Capitol *Ana, la del Remolcador*, amb Maria Dressler i Wallace Beery, però no pas per Maria Dressler, sinó per Wallace Beery. El públic, però, que no està per qüestions de família, va al cinema pels dos grans actors, que el director Mervyn Le Roy els serveix tot en primers plans i en totes les salces sense aconseguir cansar a l'auditori tot i que, per fer-ho encara més difícil, no els fan parar de xerrar, i en anglès. Si la seva intenció era, però, atipar el públic de Maria Dressler i Wallace Beery, els hauria fet parlar en dobles en espanyol. D'això, però ja se n'encarregarà la Metro als cinemes de barriada. Ara que, per més bon resultat que hi posi, atiparà al públic de dobles, però no pas de Wallace Beery i Marie Dressler.

**PUBLIC CINEMA**  
Passeig de Gràcia, núm. 47  
Teléfono número 79681

Sessió contínua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12

Localitat única: científic i pesseta

Noticiaris Reportatges Documentals "FOX"

Al Coliseum hem vist un altre Charles Laughton amb el títol de *Entre la espada y la pared*. En realitat, però, de Charles Laughton hem vist el mateix de sempre o,

almenys, el mateix dels darrers films, de *La isla de las Almas Perdidas*, de *Justicia Divina* i d'alguns altres; aquell home gras, aquella rialla, aquella veu calmosa i aquella mirada de gairell. Després de *La vida privada d'Enric VIII*, ens fa l'efecte que Laughton es va fer una recepta i s'hi ha ajegut.

*Entre la espada y la pared*, hi ha un conte molt bo, que l'explica Laughton un parell de vegades: «Un irlandès, diu, va veure en un museu un enorme peix dissecat i va dir: El que el va pescar era un solemne mentider.»

Si no existís *L'admirable Crighton*, el film *Carlemagne* ens hauria fet molt millor impressió. L'afaitada és tan notòria, que no creiem que Ives Myrande, autor de l'escenari, hagi cercat tan sols de dissimular-la.

En *Carlemagne*, però, trobem una sèrie d'allusions a l'actualitat política i financera — algunes d'elles d'interès purament francès — que li donen un cert to d'originalitat. El tema, però, ofereix tantes facilitats, que no ha calgut encaparrar-se gaire per trobar efectes de tota mena.

El bo de *Carlemagne* és la interpretació magnífica que en fa aquest gran actor que és Rainui. El restant, des d'un punt de vista cinematogràfic, no ofereix cap mena d'interès: una nova demostració, de la gran pobresa material del cinema francès.

**TIVOLI** La definitiva consagració de

**CATERINA BARCENA**

En la pantalla:

**LA CIUDAD DE CARTON**

CATALINA BARCENA FOX

En l'escenari: Actuacions personals de

**CATERINA BARCENA**

amb Intimitats de Hollywood de Enric Jardiel Ponceña

Nota: Aquesta producció no s'exhibirà a cap altre local de Barcelona fins a la pròxima temporada.

Es despaxen localitats a taquilla amb cinc dies d'anticipació.

Joseph M. SCHENCK presenta

**AL SOLSON** en

amb MADGE EVANS

Un film original d'humorístic i sentimental argument, que introdueix al cinema el diàleg ritmat

ELS ARTISTES ASSOCIATS

**FANTASIO** las Sorpresas FOX

DEMÀ, DIJOUS, ESTRENA del cochecama

Un film d'esperit francès, presidit per l'encant de

**FLORELLE**



## Un argument original

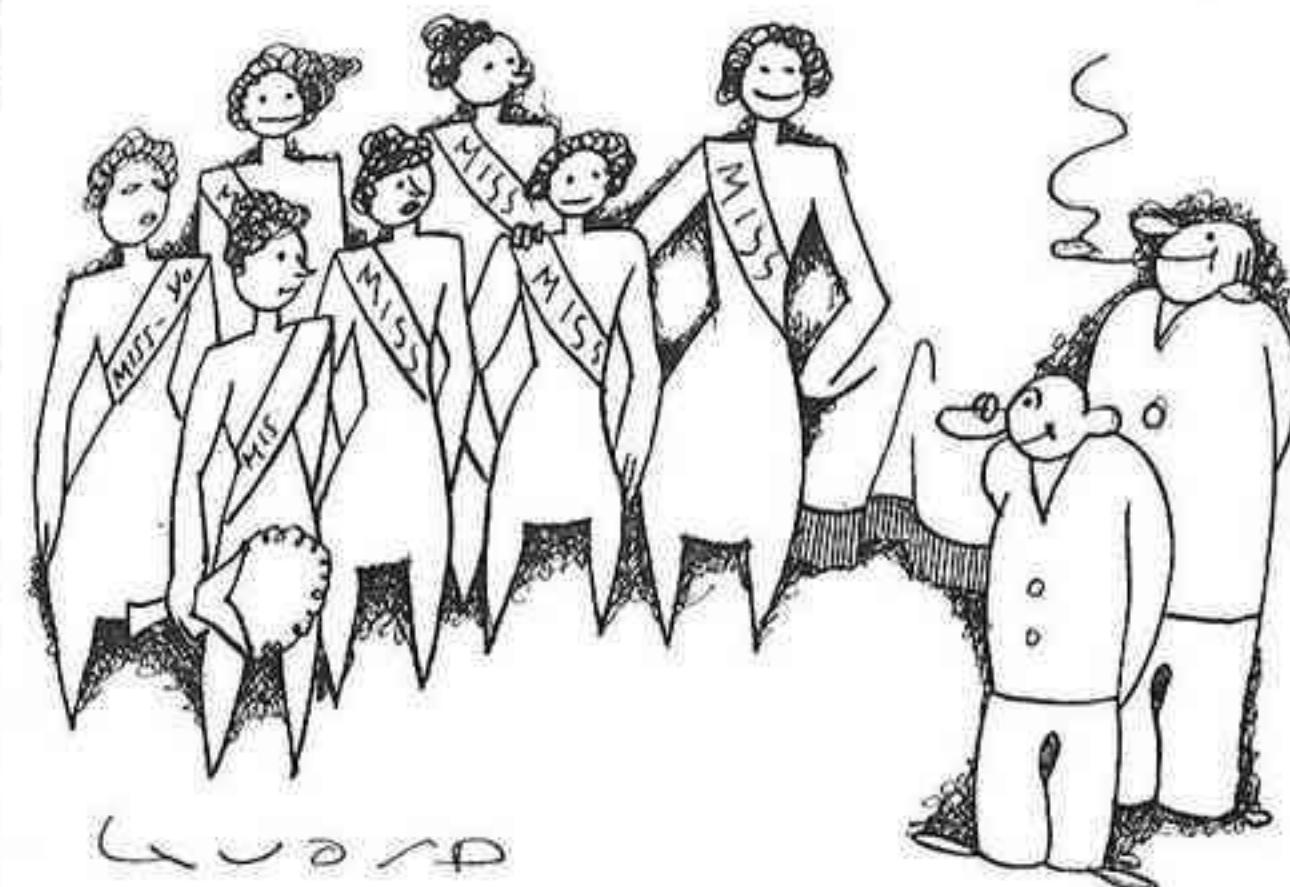
Finalment s'ha fet un film sobre l'honra de les dones

Al Coliseum, que fins ara es pot dir que no estrenaven més que films Paramount, ara s'han entusiasmat amb un film nacional, però no ésser menys que l'Urquinoana, el Fantasio, el Tivoli i el Fèmina. I, en dir un film nacional, no volem pas dir simplement aquells films en espanyol que feien a París, dirigits pel director-conilla Adelgui Millar, sinó allò que hom en diu un film nacional, és a dir, fet a allò que hom en diu Espanya i, més concretament, Madrid.

L'obra es titula *El Agua en el Suelo* i és original de Fernández Ardavin, germà de l'autor, amb diàlegs dels germans Quintero. Tot passa, doncs, entre germans i, com que hi surt un capellà, podem dir que, entre capellans i hermanus és tot un programa de la C. E. D. A., encara que el film sigui de la C. E. A.

L'argument, com que és típicament espanyol, no podia referir-se més que a l'honra d'una noia, que és el més important que hi ha a Espanya (entre parèntesis, sembla que Eisenstein no vindrà a fer cap film sobre temes socials, sinó sobre l'honra de les dones).

El cas és que aquesta noia es feia molt amb un capellà que, perquè l'obra tingui més èxit, és aquell que feia *El Divino Impaciente*, i, naturalment, la gent del poble, en saber la impaciència del capellà, va començar de dir que si la noia i el capellà i que si el capellà i la noia. Naturalment, com que, almenys que l'espectador sàpiga, no hi havia res, si no ho havien fet d'amagat de l'autor, la noia i el capellà pateixen molt perquè és el que es diu, almenys, si s'hagués sin divertit, *quièn les quita lo bailado*. Però ve que hi ha un noi, que és molt bon noi, que s'enamora de la noia i s'hi casa, i aleshores el capellà li pregunta que a



—Quina miss l'agrada més?  
—La miss... del Mono.

veure que, si ell també creu, etcètera, etc. (quina barra!). I aleshores el noi, que sap que l'Amichatis va escriure un proverbi clàssic castellà que diu que la honra de las mujeres es como el agua, que una vez en el suelo no se puede recoger, li contesta que dones ell la recull.

El capellà se n'admira, perquè és un capellà de seca, com els autors, ja que si fos de regadiu sabria que tot depèn de la quantitat que se n'hi tiri. Al cap i a la fi, les fonts, els rius i les mars no tenen altre origen.

Sembla que es tracta d'una defensa dels havers de la clerecia, feta amb molt bona fotografia, i diuen que si no és un film Paramount, poc se n'hi falta.

### Boxa - Nou Món

Avui, a les 10'15 nit, GRAN VETLLADA

Pradas - R. Mir

Montañés - Rimbau

Barranco - Martín

Entrada general: 2 pessetes

# MOLT IBEE!

El senyor Muñoz Seca, en llibertat provisional des del 14 d'abril de 1931, ha seguit escrivint comèdies com si tal cosa.

La darrera que ha estrenat a Barcelona es titula *El Ex...*

Ex! Cal esperar que Muñoz Seca serà inclòs en la pròxima amnistia.

### Hollywood Bar-Dancing

Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17033

Totes les nits de 12 a 4

i festius de 7 a 9 (aperitius)

COLOSSAL ÈXIT DE LA

**Demon's Jazz**

ORQUESTRA COMPLETA

Grans atraccions a la pista

Muñoz Seca té un títol, el d'esser l'autor preferit d'Alfons XIII. Si no fos veritat, hauria calgut inventar-ho.

De vegades, sembla que Muñoz Seca ha intentat justificar el to de la seva producció per la necessitat imperiosa de fer diners i poder mantenir els seus dotze o catorze fills.

Si és per això, que ens els porti i els hi mantindrem.

Amb la condició que no escrigui més.

En segons quins països, a la gent que tenen dotze o catorze fills els donen una condecoració.

Però no els obliguen a escriure comèdies!

El Ex... és *El Divino Impaciente* en broma.

Es a dir, amb més broma encara que l'autèntic *Divino Impaciente*.

Que ja és dir!

Durant una temporada, va córrer el rumor que Muñoz Seca tenia talent.

Fou una falsa alarma. Cal advertir que a Leganés encara hi ha tres interns que ho afirmen.

Com que *El Divino Impaciente* ja no fa el miracle de portar gent a Roma, l'han passat a la reserva.

Ara, Ricardo Calvo fa *Reinar després de morir*.

Es tracta d'una comèdia o de la seva autobiografia?

*Reinar després de morir...* No és pas una cosa tan estranya com sembla.

Tinguem en compte que en Calvo encara fa comèdia.

### Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partides i quinielas pels asos de la pista

Llegim:

«Con las representaciones de La Gloriosa se ha demostrado que era un tópic de los peores el afirmar que no era posible una temporada regular de teatro catalán.»

### STAMBUL = Dancing

ESTIL GRAN CASINO - Avinguda Francesc Layret, 106

De 11 de la nit a la matinala - Tots els dies, triomf clamorós de

**GERMANES IBERIA**

**ETHEL ALDERSON**

MELODIANS ORCHESTRA - PRIMER DANCING A BARCELONA

### TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773

Totes les nits gran èxit de l'esdeveniment teatral de Pèrez Fernández i Muñoz Seca:

### ELEX...

Tots els dies, tarda i nit, original fi de festa, en el qual prenen part Lupe Rivas Cacho i Lluïseta Rivas Cacho.

Companya Espanyola de Comèdies de

**LUPE RIVAS CACHO**

Els que de joves escriuen aquestes coses, de grans fan *La Gloriosa*.

Amia ha agradat molt. Ha agradat, sobretot, als que no l'han anada a veure.

Ara, que no n'hi havia per prendre represàlies. El crític de *La Hoja Oficial*, al mestre Guardi li diu Gividi.

I aquestes coses no estan bé, vaja!

Paul-Aregall va escriure un dia, a propòsit de Bernard Shaw, que era el Linares Rivas d'Anglaterra.

Aleshores, un crític va dir a Paul-Aregall que havia confós Ber-

nard Shaw amb en Bernat Xinxola. En Poal-Aregall es va enfadar. ...Seria bonic de veure què faria l'autor britànic que li diguessin que és el Poal-Aregall d'Anglaterra!

Després de La camisa de la Pompadour, al Còmic fan Las Peronas. Ens agrada més la llei de contractes de conreu.

No hem entès mai aquesta mania que tenen els revistaires madrilenys de canviar el títol de llurs obres.

Es a dir, de la seva obra. Perquè des de fa sis o set anys fan sempre la mateixa, amb títols diferents.

I la gent no es cansa d'anar-ho a veure. Això ja no és un públic d'espectadors: és un públic de faquirs.

El pan comido en la mano és un sermó en tres actes del senyor Benavente. Com a sermó, el trobem pesat. I com a comèdia, també.

Decididament, el destí del Principal Palace és fatídic.

Després del darrer incendi, ara hi va la Marguerida Carbajal a fer comèdia.

No es tractarà d'una exigència dels diputats de la Lliga per tornar al Parlament?

Tot fent temps, es dedica a compaginar programes monstres. Monstres... o monstruosos?

Rambla catalunya, 24 telèfon 12603

# Fabu Club

fastuosa presentació sortides de teatre notables atraccions

L'estrena de L'hostal de la Glòria a Madrid ha anat precedida de més enrenou que la proclamació de la República.

Que si s'estrena, que si no s'estrena, ara, que ara no... Finalment l'estrenà. I fou un èxit.

En Santpere i en Roure continuen fent treballs forçats a l'Espanyol.

I el públic, no cal dir-ho, també.

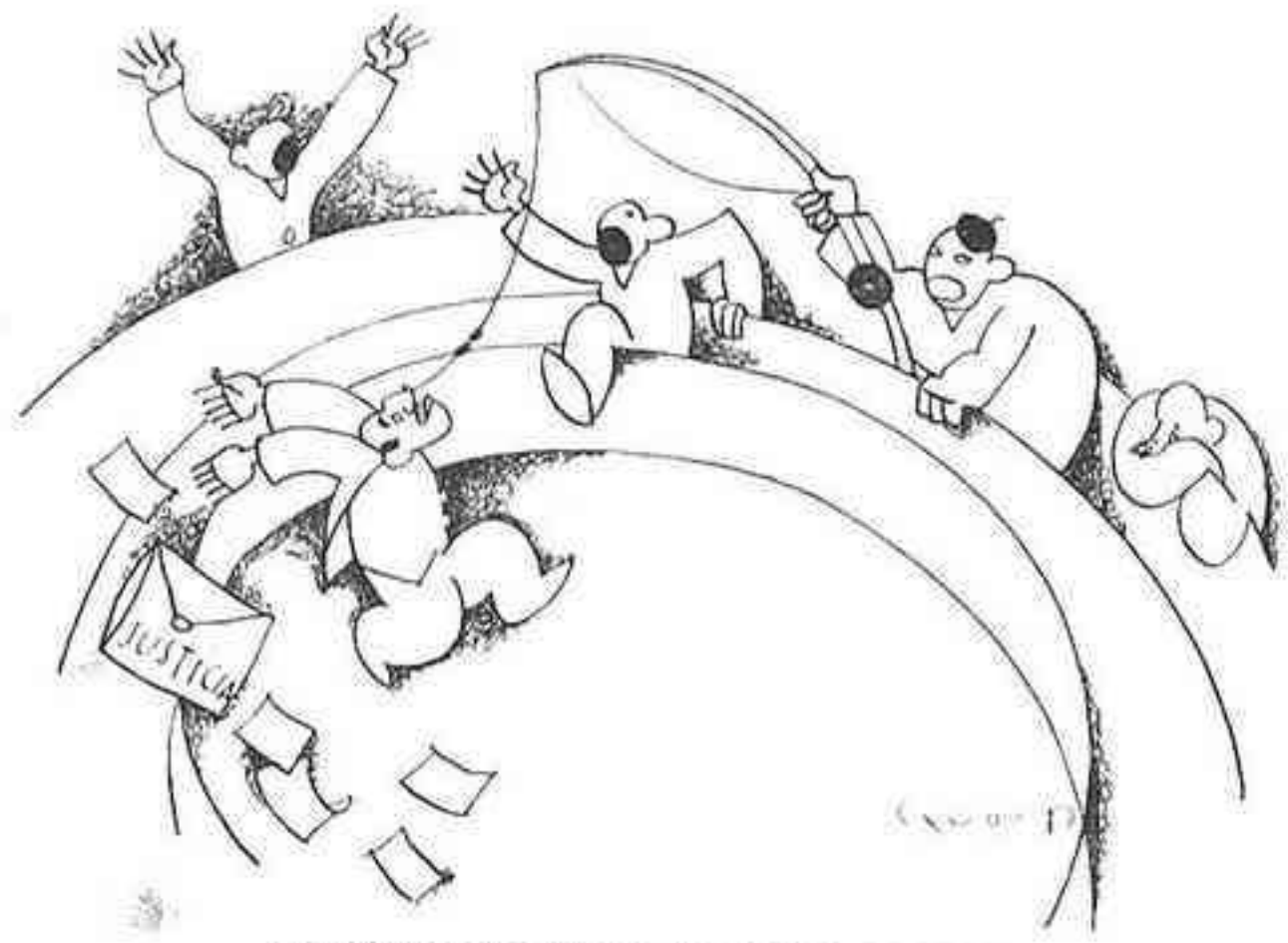
Per a quan, l'amnistia?

En Lluís Calvo té posades moltes esperances en La chulapona, pròxima a estrenar.

Per acabar-ho d'adobar—en el bon sentit de la paraula—, cal advertir que el senyor Daví s'havia posat malalt i no pogué treballar.

Francesc Fontanals—el nostre Soka—va pintar el decorat de L'hostal i fou molt felicitat... el seu germà Manuel.

No es poden tenir germans cèlebres!



SEMPRE ES PESCA ALGUNA COSA!

## I. F. N. I.

(Ve de la primera pàgina)

—Fèrtil? No me hable usted. No le diré más sino que la pesca es abundante y las mujeres bellas. —I la mar, és bona?

—Le diré. Cuando no hay temporal sí. Entonces el baño es muy agradable y sano. Ah!, ponga que las puestas de sol son una maravilla. Entonces el cielo se pone carúmeno, las montañas violeta, el desierto amarillo, el mar verde y el sultán azul. La única dificultad está en las dificultades que hay para desembarcar, pero pensamos presentar un proyecto de ley para solventarlas, y creemos que con esto habrá bastante; si no, aplicaremos la guillotina.

trobo amb una antiga coneixença, el coronel Capaz, que, en veure'm, ha cuitat a abraçar-me. (Ací suprimim dotze pàgines sobre l'amistat del nostre redactor i sobre l'origen del tuteig amb el coronel Capaz.)

—Ja era hora—ha dit el coronel—que a Espanya es recordessin d'enviar-me un periodista, i no pots pensar com m'agrada que siguis tu. Com pots veure, el país, encara que desert, està cobert d'una vegetació frondosa i l'aigua, si bé no és abundant, com que no es pot beure, encara en sobra. L'ocupació es fa d'una manera pacífica; des de que vàrem arribar que estem ocupadíssims i ningú no ens ha dit encara ni ase ni bestia.

—I les tropes de desembarcament? —Quines tropes de desembarcament? —Les de l'Eduardo Dato i l'Espanya n.º 5.

—No ho són pas de desembarcament. No veus que no poden desembarcar? L'únic desembarcat sóc jo, i l'embarcat, el Govern espanyol.

—I no desembarcaran? —Sí; esperem només la tornada d'en Manuel Brunet de Terra Santa; ell els explicarà com s'ho feren els grecs pel seu meravellós desembarcament a Empúries, i com que des d'aleshores Manuel Brunet no ha fet més que meravellosos desembarcaments a tots els partits, és possible que els digui com ho han de fer.

—I què penses fer? —Les ordres del Govern són terminants: hem de pacificar els esperants i valoritzar les riqueses del país. De moment, procurem, pel que fa a la primera missió, no molestar ningú i passar desapercebuts, i pel que fa a la valorització de les riqueses, hem fet portar de Catalunya uns testos de tarongers i palmeres perquè ens facin una mica d'ombra. De mica en mica ho anirem guarnint tot, i penso fer un contracte amb una florista de Las Palmas perquè ens envii flors cada dia. També ens portaran un arbre perquè el gos pugui fer pipí, que fa dues setmanes que se l'aguanta.

—I del Soldà Blau, què? —Un misteri. No es pot dir, però no és blau.

—Per què? —No ho sabem encara, però fem gestions; la cosa es porta molt amagada.

—I del contraban d'armes? —Una llegenda. No veus que no hi ha duana?

Vaig quedar pensatiu i, al cap d'una estona, vaig decidir escriure un llibre sobre el perquè el Soldà Blau no és blau. Anuncieu-lo per la Diada del Llibre.

Madrid, 16 d'abril de 1934. — Francesc Madrid.

UN ENVIAT ESPECIAL A IFNI

Com que pel que en diuen els diaris i el que ens en digueren les personalitats a les quals visitarem no podíem fer-nos gaire càrrec de la qüestió d'Ifni, El BE NEGRE, sempre gelós dels interessos dels seus lectors, va decidir enviar un enviat especial a Ifni perquè els informés sobre la veritat de l'ocupació. I com que d'enviat especial a Àfrica només hi pot anar en Paquet Madrid, ell fou el que hi anà i ens telegrafia:

«Acabo d'arribar a Ifni i em

trobo amb una antiga coneixença, el coronel Capaz, que, en veure'm, ha cuitat a abraçar-me. (Ací suprimim dotze pàgines sobre l'amistat del nostre redactor i sobre l'origen del tuteig amb el coronel Capaz.)

—Ja era hora—ha dit el coronel—que a Espanya es recordessin d'enviar-me un periodista, i no pots pensar com m'agrada que siguis tu. Com pots veure, el país, encara que desert, està cobert d'una vegetació frondosa i l'aigua, si bé no és abundant, com que no es pot beure, encara en sobra. L'ocupació es fa d'una manera pacífica; des de que vàrem arribar que estem ocupadíssims i ningú no ens ha dit encara ni ase ni bestia.

—I les tropes de desembarcament? —Quines tropes de desembarcament? —Les de l'Eduardo Dato i l'Espanya n.º 5.

—No ho són pas de desembarcament. No veus que no poden desembarcar? L'únic desembarcat sóc jo, i l'embarcat, el Govern espanyol.

—I no desembarcaran? —Sí; esperem només la tornada d'en Manuel Brunet de Terra Santa; ell els explicarà com s'ho feren els grecs pel seu meravellós desembarcament a Empúries, i com que des d'aleshores Manuel Brunet no ha fet més que meravellosos desembarcaments a tots els partits, és possible que els digui com ho han de fer.

—I què penses fer? —Les ordres del Govern són terminants: hem de pacificar els esperants i valoritzar les riqueses del país. De moment, procurem, pel que fa a la primera missió, no molestar ningú i passar desapercebuts, i pel que fa a la valorització de les riqueses, hem fet portar de Catalunya uns testos de tarongers i palmeres perquè ens facin una mica d'ombra. De mica en mica ho anirem guarnint tot, i penso fer un contracte amb una florista de Las Palmas perquè ens envii flors cada dia. També ens portaran un arbre perquè el gos pugui fer pipí, que fa dues setmanes que se l'aguanta.

—I del Soldà Blau, què? —Un misteri. No es pot dir, però no és blau.

—Per què? —No ho sabem encara, però fem gestions; la cosa es porta molt amagada.

—I del contraban d'armes? —Una llegenda. No veus que no hi ha duana?

Vaig quedar pensatiu i, al cap d'una estona, vaig decidir escriure un llibre sobre el perquè el Soldà Blau no és blau. Anuncieu-lo per la Diada del Llibre.

Madrid, 16 d'abril de 1934. — Francesc Madrid.

UN ENVIAT ESPECIAL A IFNI

Com que pel que en diuen els diaris i el que ens en digueren les personalitats a les quals visitarem no podíem fer-nos gaire càrrec de la qüestió d'Ifni, El BE NEGRE, sempre gelós dels interessos dels seus lectors, va decidir enviar un enviat especial a Ifni perquè els informés sobre la veritat de l'ocupació. I com que d'enviat especial a Àfrica només hi pot anar en Paquet Madrid, ell fou el que hi anà i ens telegrafia:

«Acabo d'arribar a Ifni i em

## Orelles esgarrriades

La premsa seriosa

Un anunci de La Vanguardia de diumenge:

«JOVEN ALEMAN tipo elegante, 34 años, condecorado de medio mundo, hablando 5 lenguas, aficionado de música, deportes, etc., desea matrimonio como asunto del corazón, solamente con española con dinero, a base de la religión católica. Deseo único matrimonio ideal. También con viuda hasta 32. Ofertas particulares a Vanguardia número 7340.»

Ens jugaríem qualsevol cosa que aquest joven alemán és en Moraguetes.

Falta de respecte

També de La Vanguardia, però del dia 10, sobre l'ocupació d'Ifni:

«En días sucesivos se irán llevando por medio de la aviación o por otros procedimientos, los elementos que el Mancho considere necesarios.»

Si un diari tan seriós com La Vanguardia, del Mancho ja en diu el Mancho, no sabem pas què faran els indígenes d'Ifni.

Economistes, alerta!

De La Veu del dissabte retallem aquests epígrafs. El primer encapçalant les notícies generals, el segon la notícia particular:

«El pla d'economies a França.— Importants acords del Consell de ministres. — Hom compta fer una economia de quatre milions de francs. Quatre milions de francs d'economies.»

Les economies del nou pressupost francès són de quatre mil milions; però es veu que als economistes de l'escola bausilencina, des de que estan a l'oposició, aquestes xifres els fan rodar el cap.

Massa esquerrans

Un entrefilet de La Campana de Gràcia del 6 d'abril:

«Safates curules de diners sota la imatge d'un Crist profanat taparen l'expedient de la «setmanaria santa». Esglésies i més esglésies. Vanitat i més vanitat. Les famílies dels «senyors» encopetats i emmantellinats provocaren en ple carrer l'obrer famolenc llançat a l'atur forçat. La plata del moneder caigué a l'una i a l'altra safata clerical. La imatge profanada i inhumana restà insensible voltada de fanatismes i privilegis... A fora, en la realitat de la vida del carrer, el Crist de carn es revelarà, novament i lluirà per a reivindicar la humanitat.»

Està vist: aquest nou Crist acabarà comprant La Campana de Gràcia.

Barberan i Collar

Del Diario del Comercio de dimecres:

«Con toda reserva, con carácter puramente informativo y ante la insistencia reiterada de persona especializada en estudios magnéticos de carácter científico, damos la noticia siguiente: Los aviadores Barberán y Collar se hallan sanos y salvos, habiendo embarcado el día primero de abril en Guaymas, procedentes del norte de Ures (México), adonde llegaron a pie, con dirección a Acapulco. Lo único que desamos es que esta noticia sea una realidad.»

Es reprenen els èxits d'EL BE

Feia temps que no ens preocupàvem dels nostres propis èxits. Era tanta la feina que teníem a comentar els dels altres, que, fent bona la dita que el sabater és el que va més mal calçat, el ferret el més mal ferrat i el carnisser el més mal encarnat, francament, no ens en preocupàvem, negligint una acció que, si no diària, podia molt ben ésser setmanal. Però ara les festes de la República han tornat a posar-la d'actualitat en complir, si no punt per punt el nostre programa, almenys punt i ratlla. Així veiem, per exemple, que el senyor Adrià Gual ens ha tingut la defereència d'accedir als nostres requeriments i organitzar les corresponents pluges. Del senyor Adrià Gual, però, no és pas estrany que hi accedís, perquè sempre que pot s'hi agafa. El que és més d'agair, perquè ningú no hi veu cap benefici, és el sacrifici dels tirotejadors del polvorí de Montjuïc, que, a la més petita indicació nostra en posar-los al programa, han reprès amb aquella activitat i desinterès el tiroteig nocturn.

Amb això El BE NEGRE ha demostrat dues coses: que és llegit i que té autoritat. Esperem que el senyor Samper ho tindrà en compte per consultar-nos abans de decidir-se a decretar la puja del preu dels diaris, encara que nosaltres no li puguem oferir altra cosa que la nostra bona voluntat.

Tenint en compte el diari que publica aquesta notícia, tot fa pensar que es tracta d'una jugada de borsa.

La por de comprometre's

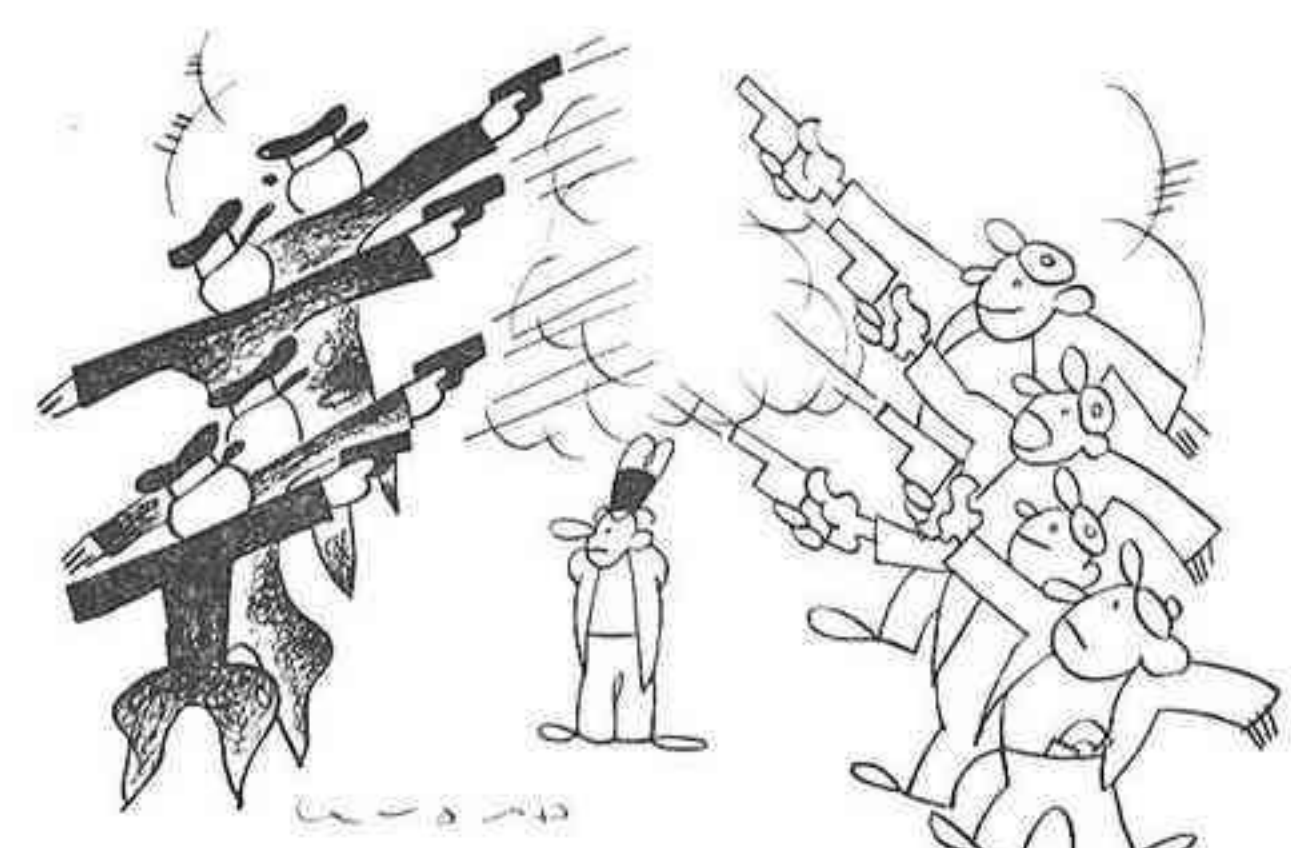
De La Publicitat de dijous, en una correspondència de Sant Feliu de Guíxols:

«Victima d'un accident d'automòbil, ha mort a Londres, on actualment passava una temporada, el fill del conegut industrial senyor C. A. Greiner.»

I, més avall:

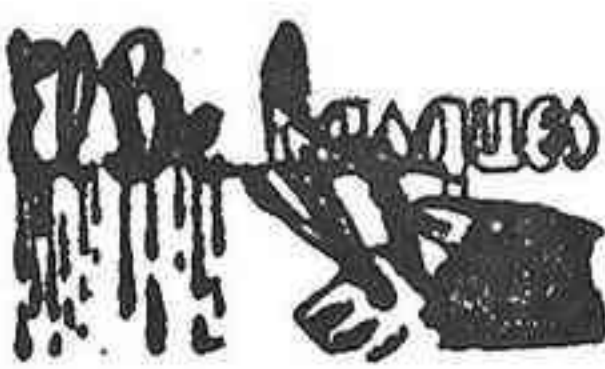
«Les notícies rebudes avui són que tots els esforços per salvar el senyor Greiner fill han estat inútils.»

Cal ésser prudent; no fos que malgrat haver mort, algun esforç hagués reeixit.



EL BON CIUTADA

—Sort que a Ifni hi ha tranquil·litat!



## EL BE...RNAT METGE

«L'AFER GASC-MALERES»

Sensació al carrer de l'Hospital — La notícia arriba a la sastreria Maleras — Els sastres del carrer obligats a prendre mesures excepcionals — Gasch obté un retrat de la nena — Gasch parla amb els «papàs» — Gasch congestionat — Gasch pobre... però honorat — Gasch obté la mà de Em-ma i la mà de maleras, és a dir, les dues mans — Per fi el gros recricic li fa un pacient treballat a Mirador — Les sastres Casarramona, El Favo i altres competidors del senyor Maleras, han de plegar l'establiment després dels aconteixements — Detalls i coets finals

—Li farà? —Sí, sí. Li farà. —Vol dir? —Sí, li asseguro.

—Aquests dels diaris, sap...? No n'hi ha un pam de net.

—Dones miri, pot creure-ho; hi està molt encaterinat amb la noia. —Si no fos perquè vostè ho diu, jo, la veritat, el veig sempre amb aquella pipota i aquells pernils que sembla «La Castellana» ambulants... que vol que li digui, em sembla que no va de bona fe.

—Ca, dona, ca. Si és un «bonifaci». Si volgues, les tindria així! Però, pobret, no ha sabut cobrar mai res «de cotador». Li passen el dit xic pel sotabarba, i ja el tenen seu.

—I on diu que sortirà això? —A Mirador. —Dones el faré comprar pel nen i ja me'l llogarà.

—Senyor Benet! Senyor Benet! —On va, home, tan atabalat...? —Diuem que ja li està fent. —Que diu? —Que ja li està fent. —Que estigui atent?

(El tramvia del carrer de l'Hospital: Ning! Ning! Ning!) —No, home, no! Que a hores d'ara ja li deu haver fet!

—Sole! Maité! Totó! —(A cor.) Què passa? —Sabeu aquell xicot tan gras de l'abric de quadros que sempre ve a la sastreria del davant a jugar-se l'última carta que el senyor Maleras té penjada a fora de l'establiment?

—Sí, Sí. —Dones ha fet una coseta per l'Emmita, molt fina. —De debò? —Ai, nemes! Li diu unes «francesilles» que sembla impossible que surtin d'aquell home tan gras.

Tot el carrer en va ple. Les porteres n'han fet el tema obligat. Els pegots d'escala en clavar els clauets a les soles semblen fer un so semblant a «Gasch», «Gasch», «Gasch». Dalt dels terrats la gent s'ho comunica a grans crits: «Ja li ha fet», «Ja era hora!», etc.

Aquell matí el senyor Maleras estava tallant un jaqué amb unes tisores enormes.

De sobre l'establiment es queda a les fosques.

Tota la llum que entrava del carrer és interceptada per un cos voluminós, espès, «michelinesc».

El senyor Maleras, una mica contrariat perquè no li ve gaire de gust consumir fluid elèctric al matí, encén un llum de 16 bugies del fons de la botiga.

Una senyora, en veure un home tan ben abillat, amb unes lletres a la solapa que deien «Mercadé, S. A.», es va convèncer que era el pintor — no podia ésser-ne altre! si semblava un ministre! — i s'hi va dirigir, tota atenta i cerimòniosa, a felicitar-lo.

Costà d'allò més fer-li entendre que s'havia equivocat.

SALA PARÉS EXPOSICIÓ de PINTURES VILA PUIG i AVELI PALAT

La més assortida i la que vesteix amb més elegància de Barcelona. Assortit màxim. Preus per a tothom RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

—En què puc servir-lo...? De mig temps, veritat?

—Sóc Sebastià Gasch, de Mirador.

—Què diu, ara, sant cristià! Vol passar! Vol callar! Vol un sofà?

—Vinc... —Sí, vaja, a l'últim s'ha decidit. Cregu'm que me n'alegro. Vostè no sap com en tenia preocupat. Cada dia el veia a través dels vidres de l'aparador i francament, vostè és tan bon mossò que no em creia que fos veritat tant «desarrollat», i sempre deia a l'aprent: «Brunito (perquè es diu «Bruno», sap?), ves maco, ves, passa el drap pels vidres, perquè em sembla que amb tanta pols es tornen d'augment». Vaja! Vaja! I què... ve per la nena, oi?

—Veuria, de moment voldria un retrat.

—Els enamorats sempre seran iguals... Jo també a la seva edat vaig anar a cercar un retrat de la que avui és la meua senyora... Si que és casual... Doncs miri, ara li donaré de seguida. El vol fent un «destaque»? El vol fent un «bal·lon»?

L'obès recritic parla molt baix. Està emocionat. A fora el carrer dos xicots diuen a grans crits: —Au! Au! Paga'm el ral! Veus com ha arribat a entrar dintre la botiga! Ara em jugo un altre ral que amb el retrat de la Maleras a la butxaca no en surt...

El treball d'en Gasch.—El treball d'en Gasch sobre Emma Maleras publicat a Mirador és, realment, lògicament i positivament l'obra d'un enamorat, potser més, encara, que d'un enamorat, d'un nuvi.

Hi ha un desig en ell de plaure fent veure que en vol dir mal i un desig de no fer mal tot volent plaure, que l'acredita de fadri asabentat.

A cada punt li diu (sembla que la boca se li faci aigua): «I aquesta noia és tan joveneta...!» «Es tan delicat parlar d'aquesta noia!» «Hom pot fer-li mal sense voler...»

I sobre tot allò de: «Confesso que aquest treball em fa més por que goig.» (Tots diuen el mateix, aquests solters empedernits!) «No l'enceto sense tenenca. Cal fer-ho amb gran sentit de la responsabilitat. Emma Maleras només té catorze anys. Això vol dir que encara no està formada ni físicament ni espiritualment.»

Ai, Gasch, i que n'ets de romàntic!

Si ja ho sabem que t'agrada... Diga-ho, doncs, d'una vegada, i no facis patir més al «papà» que ja té a punt el corte del «fresco» que et vol fer aquest estiu si fas bondat. Si és només un ai, tot plegat!

El treball d'en Gasch ha estat sobri, mesurat i sentimental; així i tot, ha produït pessima impressió entre els sastres rivals del senyor Maleras. Tots l'envegen cordialment.

El senyor Maleras és ja l'amo del carrer de l'Hospital. Quan ell surt amb les mans sota l'aixella a la porta del carrer xucla amb el seu poder personal tota la clientela dels competidors.

I tot perquè té una filla que balla! Vet ací el secret!

Sembla — és una notícia de darrera hora — que els sastres del carrer de l'Hospital han tramés una sol·licitud a l'Alcalde demanant que els sigui permès d'instal·lar brolladors a la voraviva.

Almenys, diuen ells, si en Maleras té una filla que balla, nosaltres tindrem un ou com balla!

CAMISES I DANIEL'S CORBATES

No són com les demés, assortit màxim. Preus per a tothom. Rambla de Catalunya, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

VOSTE GASTA ULLERES?

Es en propi benefici consultar l'òptic professional

**J. RUIZ URREA**

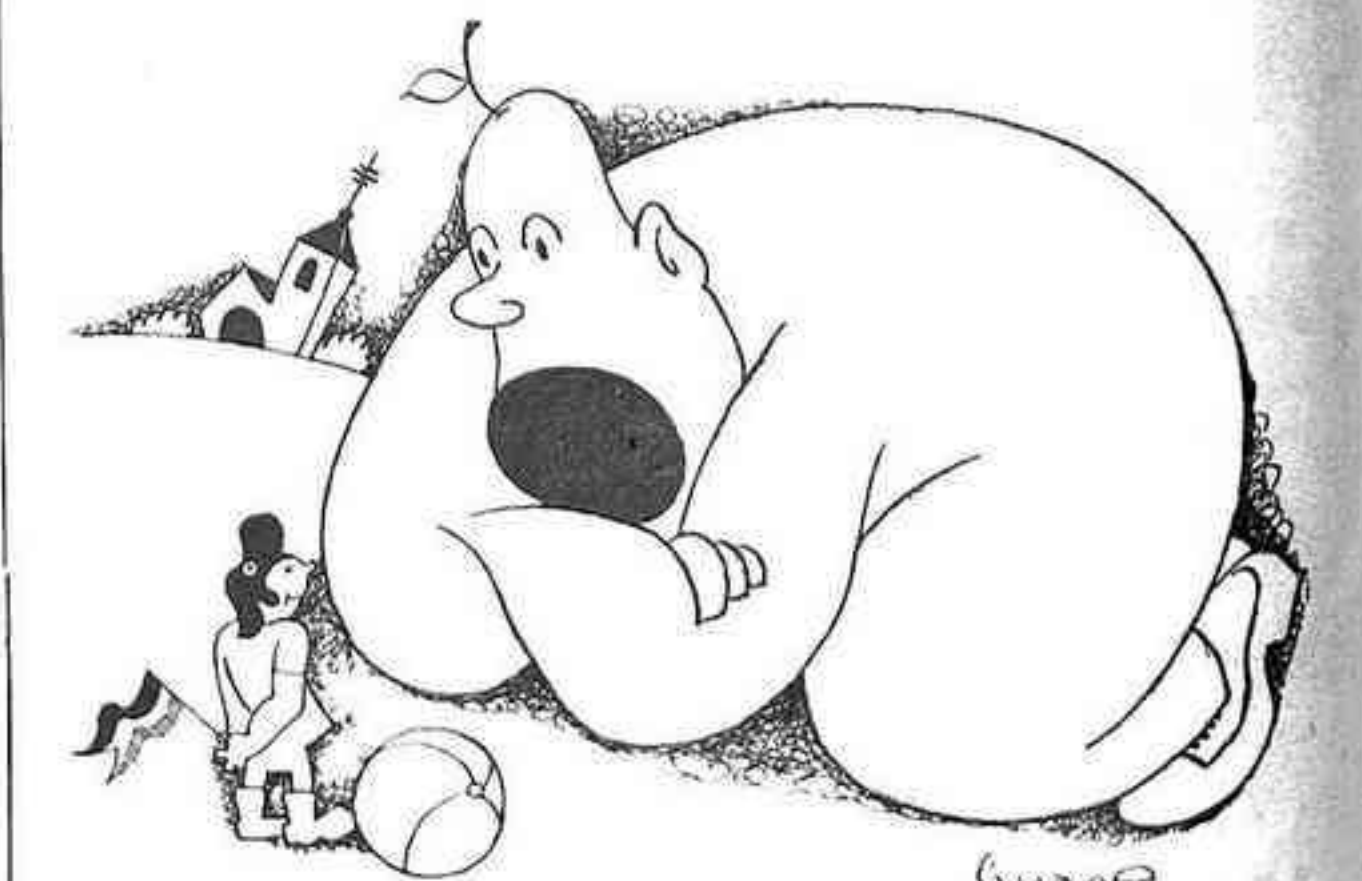
RONDA DE SANT ANTONI, 61

on trobarà un selecte assortit d'ulleres i lents en condicions màximes, a preus mòdics



14 D'ABRIL

L'Alcalde. — I digueu a la modista que us torni el bust de la República.



Gil Robles. — Només té tres anyets, però amb quin gust me la «jalana»!